Wiwitané Jaman

Mbiyèn, dongé blas durung ènèng apa-apa, Gusti Allah nggawé langit lan bumi. Nanging buminé suwung lan peteng, namung ketutupan banyu, pedut lan méga. Mulané Gusti Allah terus nekaké padang.

Gusti Allah ngomong: "Enènga padang," terus byar . . . padang teka. Padang terus dipisah sangka peteng, dadiné malih ènèng awan lan mbengi. Ya kuwi dina sing sepisan. Ing dina sing nomer loro Gusti Allah misah banyu, pedut lan méga. Banyuné nang ngisor, méga lan pedute ing nduwur.

Sakbaré iki Gusti Allah neruské enggoné nyambutgawé; saiki sak ènèngé banyu dikongkon mili dadi siji, supaya ènèng segara lan ènèng daratan. Dataratané terus nukulké sakwernané wit-witan lan

woh-wohan. Gusti Allah lega mbanget sakwisé nyawang sembarang iki, mulané Dèkné arep neruské penggawéané. Saiki ngerjani nduwur.

Ing langit dikèki lintang-lintang, srengéngé lan mbulan. Mbulan lan lintang kanggo madangi wayah mbengi, srengéngéné kudu semlorot ing wayah awan. Gusti Allah uga kepéngin weruh kauripan ing njeruh banyu lan ing langit. Mulané terus ènèng sakwernané iwak lan kéwan banyu, sing gedé lan sing tyilik pada ngebeki segara. Manuk pirang-pirang werna lan rupa pada mabur ing sakngisoré langit. Iwak-iwak, kéwan-kéwan banyu lan manuk-manuk terus pada diberkahi karo Gusti, supaya pada manak dadi okèh lan bisa ngebeki segara-segara lan langit.

Saiki Gusti Allah wis nyambutgawé limang dina suwéné. Dèkné enggoné nggawé sembarang namung karo tembungé. Tegesé, Gusti ngomong . . . terus sakwat klakon. Ing nemdinané Gusti Allah ndisiké nggawé kéwan ingon, kéwan alasan lan kéwan sing

pada nggremet. Sakbaré iku Gusti Allah terus nggawé manungsa, wong lanang lan wong wédok, sing tindak-tanduké kaya Dèkné déwé. Wong loro iki terus pada diberkahi, supaya pada turun-tumurun lan ngebeki bumi. Manungsa dikongkon nggarap buminé lan dikongkon ngrumati lan nguwasani kéwan-kéwan, iwak lan manuk.

Gusti Allah saiki pantyèn lega temenan, awit apa sing dikarepké wis bisa keturutan kabèh lan sembarang jan kétok apik mbanget. Ya kuwi lelakoné enggoné Gusti Allah mbiyèn nggawé langit lan bumi.

Adam karo Eva

Kadung langit lan bumi wis kétok nggenah lan wis diisèni karo sakwernané kauripan, Gusti Allah kepéngin nggawé manungsa, sing bisa dadi wakilé Dèkné nguwasani lan ngrumati sembarang iki.

Mulané Gusti Allah terus njikuk lemah digawé manungsa. Sakwisé bolongané irung disebul terus bisa dadi wong urip.

Manungsa dipanggonké nang sakwijiné kebon ing panggonan sing jenengé Eden. Ing kono Gusti Allah nukulké sakwernané wit-witan; woh-wohané ngepénginké tenan nèk disawang. Nèk dipangan ya énak mbanget rasané. Nang tengahé kebon iku ènèng wit werna

loro sing séjé karo wit liya-liyané, ya kuwi wit panguripan lan wit kaweruhing ala lan betyik. Nang kono ènèng lauté mbarang kanggo nelesi sembarang nang kono. Lan menèh kono panggonan sing ènèng masé, mas sing apik mbanget. Wah, sembarangé jan nggumunké tenan apiké!

Manungsa éntuk mangan woh-wohan saksenengé, nanging dipenging ngepèk wohé wit kaweruhing ala lan betyik. Awit nèk sampèk mangan wohé wit iki, manungsa mesti bakal mati.

Manungsa nggarap keboné lan kéwan-kéwan kabèh pada dikèki jeneng déwé-déwé. Nanging senajan manungsa dikupengi karo sakwernané kéwan, dèkné ijèn, awit ora nduwé kantya sing kaya dèkné déwé. Mulané manungsa arep digawèkné jodo sing bisa ngréwangi dèkné. Manungsa terus dituroké jeru karo Gusti Allah, sampèk kaya wong mati. Dongé manungsa ijik turu, igané dijikuk siji karo Gusti Allah kanggo nggawé jodoné. Saiki malih ènèng wong loro: wong lanang lan wong wédok. Sing lanang jenengé Adam, sing wédok Eva. Kabèh

loro ora nganggo apa-apa kanggo nutupi awaké, nanging ora pada isin.

Ing panggonan kono uga ènèng ula. Ula kuwi sakwijiné kéwan sing pinter mbanget akalé. Ula ngerti nèk manungsa ora dililani mangan wohé wit kaweruhing ala lan betyik, nanging dèkné kepéngin tenan ngenèng manungsa, bèn ora pada manut kekarepané Gusti Allah. Ulané étok-étoké takon karo Eva: "Gusti Allah mesti tau ngomong nèk ènèng wit sing ora éntuk dipangan wohé." Eva lih semaur: "Ya, nanging awaké déwé kenèng mangan

liya-liyané, saksenengé lan sakkuwaté. Namung wit sing nang tengah kaé awaké déwé dipenging mangan, ndemèk waé ora éntuk, mengko ndak mati."

"Goroh!" ulané mbalèni, "aku lak wis ngerti. Gusti Allah namung medèn-medèni kowé, awit sapa mangan woh iku bakal kaya Gusti Allah déwé. Bakal nduwèni kaweruh bab ala lan betyik." Eva kadung nyawang wohé malih nduwèni kepéngin mbanget, terus ngepèk siji lan dipangan. Adam mbarang dikèki lan mèlu mangan.

Sakbaré mangan woh-wohan iku Adam lan Eva pada krasa lan weruh nèk or nganggo apa-apa. Sangking isiné, terus pada nggolèk godong kanggo nutupi awaké.

Ora let suwi Gusti Allah teka, nanging Adam lan Eva pada lunga ndelik aling-alingan wit-witan nang kebon kono. Gusti Allah nggolèki lan tyeluk-tyeluk: "Kowé nang endi?" Adam semaur: "Aku ndelik. Aku wuda, mulané aku wedi karo Kowé." "Sapa sing ngomongi kowé nèk kowé wuda?" Gusti Allah takon, "Apa kowé mangan wohé wit sing tak penging ngepèk?" Adam semaur menèh: "Ya, nanging dudu aku sing ngepèk. Wong wédok sing mbok kongkon ngantyani aku kuwi, dèkné sing ngekèki aku." Gusti Allah terus nyenèni

Eva: "Kepriyé kowé kok sampèk bisa nglakoni kaya ngono?" Nanging Eva nyauri: "Aku diapusi karo ula iku."

Gusti Allah jan jèngkèl tenan krungu kuwi mau kabéh. Mulané ulané terus disetrap. Saiki ula mlakuné malih ndlosor karo wetengé lan mangané namung lemah. Adam karo Eva pada waé entuk setrapan. Eva bakalé kangèlan lan kelara-lara enggoné meteng lan mbayi. Adam lih nyambutgawé bakalé kemringet lan rekasa mbanget, awit bumine nukulké eri-eri. Manungsa enggoné nggolèk sandang-pangan bakalé kangèlan sakterusé, nganti tekan patiné lan dadi lemah menèh.

Adam karo Eva diusir sangka panggonan Eden lan ora bisa balik menèh, awit panggonané dijaga karo mulékat sing nyekel pedang sing murub.

Wiwitané Jaman

(Het Begin)

Verhalen uit het Bijbelboek Genesis
verteld in het Surinaams Javaans

INTERNATIONAL BIBLE SOCIETY
P.O. Box 62970, Colorado Springs, CO 80962-2970